

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. U.**, zastoupeného JUDr. Ludvíkem Ševčíkem, advokátem se sídlem Kobližná 47/19, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2015, č. j. JMK 147506/2015, sp. zn. S–JMK 145513/2015/ODOS/Fö,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2015, č. j. JMK 147506/2015, sp. zn. S–JMK 145513/2015/ODOS/Fö, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Ludvíka Ševčíka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního

stupně“ nebo též „Magistrát města Brna“), ze dne 1. 10. 2015, č. j. ODSČ-80771/15-13. Tímto rozhodnutím bylo z důvodu uvedeného v ustanovení § 118a odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), rozhodnuto dle § 118c odst. 1 tohoto zákona o zadržení řidičského průkazu číslo x žalobci, který mu byl dne 31. 8. 2015 zadržen policistou dle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu do doby pravomocného rozhodnutí o trestném činu nebo o přestupku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 31. 8. 2015 měl řídit motorové vozidlo tovární značky Toyota, RZ x, na pozemní komunikaci ulice Terezy Novákové v Brně, a přes výzvu policisty se měl odmítnout podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

V odvolání směřujícím proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobce namítal, že údaje uvedené v potvrzení o zadržení řidičského průkazu nejsou úplné a nezachycují skutečný průběh postupu Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“ nebo též „policie“) a jeho chování jako řidiče. Žalobce po opakovaném absolvování orientační dechové zkoušky neodmítl odborné lékařské vyšetření, ale naopak s příslušnou hlídkou policie absolvoval cestu do Psychiatrické nemocnice v Brně - Černovicích, kde byl ochoten se podrobit odběru krve. K tomu ovšem nedošlo z příčin na straně zdravotnického zařízení, které snad v tu dobu nedisponovalo funkčním přístrojovým vybavením. Tuto - nepochybně významnou okolnost - nicméně policisté v potvrzení o zadržení řidičského průkazu neuvedli. Stejně tak zamlčeli také skutečnost, že na místě pořídili videonahrávku, na které žalobce opakovaně uvedl, že odběr krve neodmítá, a žádá pouze o posečkání do chvíle, kdy mu budou přineseny peníze na složení kaucí, kterou na něm policisté požadovali. Když ovšem žalobci byly peníze přineseny, policisté mu sdělili, že je již pozdě, šetření uzavřeli, kauci nepřevzali, zajistili motorové vozidlo a o odborném lékařském vyšetření již neuvažovali. Existuje-li přitom takto rozdílný popis skutkového děje, nelze dle žalobce věc uzavřít s tím, že vzniklý rozpor je irelevantní. Platí to zvláště v případě, kdy případný rozpor v popisu skutkového děje bylo možné odstranit na základě záznamu o pohybu vozidla hlídky policie, z něhož by bylo snadno zjištělné, zda toto vozidlo vykonalo cestu z místa šetření (ul. Terezy Novákové) do Psychiatrické nemocnice v Brně - Černovicích, či nikoli. Sdělení policistů o ukončení šetření byl nadto přítomen muž, který žalobci přinesl peníze na kauci, jehož nepochybně bylo možné rovněž vyslechnout jako svědka.

Žalobce dále v podaném odvolání namítal také nesprávnou aplikaci a interpretaci zákonné právní úpravy, konkrétně ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 379/2005 Sb.“), které *expressis verbis* uvádí, že spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. Pokud tedy dle žalobce zákon zcela přesně stanoví, za jakých podmínek se lékařské vyšetření neprovede, nebylo možné žalobce nutit k tomu, aby se odbornému lékařskému vyšetření nad rámec zákonem stanovené povinnosti podrobil. Žalobce připomněl, že je nepřipustné, aby zákonná povinnost byla rozšiřována poukazem na „manuál výrobce příslušného dechového analyzátoru a metodiky Českého metrologického institutu č. 114 – MP – C008 – 08“, který

snad stanoví, jaké výsledky po sobě jedoucích měření lze považovat za akceptovatelné. Evidentně to totiž znamená, že „manuál“, který nemá povahu ani obecně závazného právního předpisu, natož předpisu zákonného, koriguje zákonnou úpravu a vytváří povinnost, kterou zákon neukládá. V daném případě tedy odmítnutí povinnosti podrobit se odbornému lékařskému vyšetření, kterou zákon neukládá, nemohlo představovat porušení zákona. Žalobce proto tvrdil, že v daném případě bezezbytku splnil povinnost uloženou mu zákonem, když se podrobil orientační dechové zkoušce, a tudíž ani případným odmítnutím odborného lékařského vyšetření nemohl naplnit skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Současně pak svým jednáním neporušil ani povinnost vyplývající z ustanovení § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, a tedy nenaplnil zákonné předpoklady pro postup dle § 118b téhož zákona. Žalobce proto žádal, aby podanému odvolání bylo vyhověno a aby žalovaný jako odvolací orgán uložil vrácení řidičského průkazu žalobci ve smyslu § 118c odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 11. 2015, č. j. JMK 147506/2015, sp. zn. S-JMK 145513/2015/ODOS/Fö, odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Brna potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně zjistil relevantní skutkový stav pro rozhodnutí, k čemuž shromáždil potřebné podklady – oznámení o zadržení řidičského průkazu (ze dne 31. 8. 2015, č. j. KRPB-210426-1/PŘ-2015-060206), potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 31. 8. 2015, záznamy o dechových zkouškách ze dne 31. 8. 2015 a výpis z evidenční karty žalobce, z nichž bylo možno jednoznačně dovodit naplnění všech podmínek pro zadržení řidičského průkazu. Žalovaný odvolací námitky žalobce spočívající v tom, že mu byl zadržen řidičský průkaz, aniž by k tomu byly dány relevantní důvody, kdy tvrdil, že svou zákonnou povinnost splnil tím, že se podrobil orientační dechové zkoušce a že nebylo jeho povinností se podrobit odbornému lékařskému vyšetření, resp. že podrobení se tomuto vyšetření ve skutečnosti neodmítl, když měl hlídku následovat do zdravotnického zařízení, přičemž vinou technického vybavení tohoto zařízení k odběru nedošlo, nepovažoval za důvodné. Uzavřel, že ze samotné dikce ustanovení § 118a odst. 1 písm. e), ve spojení s § 118c odst. 1, zákona o silničním provozu je zřejmé, že o zadržení řidičského průkazu je možné rozhodnout v případě podezření ze spáchání trestného činu či přestupku bez ohledu na to, zda řízení o trestném činu nebo přestupku bylo do doby vydání rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu zahájeno či nikoli. Okolnosti spáchání samotného skutku, pro který byl řidičský průkaz zadržen, jsou přitom předmětem zcela jiného řízení. Dle žalovaného tedy platí, že lze-li na základě podkladů shromážděných prvostupňovým správním orgánem dospět k závěru, že účastník řízení je podezřelý z toho, že se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, je tato skutečnost dle § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu zákonným důvodem pro zadržení řidičského průkazu.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě namítal, že vše nasvědčuje tomu, že žalovaný přehlédl fakt, že mu nebyl zadržen řidičský průkaz z důvodu uvedeného v ustanovení § 118a odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, ale jednoznačně z důvodu obsaženého v § 118a odst. 1

písm. e) téhož zákona. Stejně tak i následné řízení o zadržení řidičského průkazu bylo zahájeno výlučně a výslovně pro zadržení řidičského průkazu z důvodu uvedeného v tomto ustanovení, tj. že se žalobce přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona odmítl podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Skutečnost, že by bylo možné řidičský průkaz zadržet i pro pouhé podezření, že řidič požil alkoholický nápoj během jízdy, dle žalobce z ustanovení § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu vůbec nevyplývá. Naopak je třeba postavit najisto, zda se řidič skutečně odmítl nebo neodmítl podrobit stanovenému vyšetření, a teprve podle toho učinit závěr o naplnění nebo nenaplnění zákonných předpokladů pro zadržení řidičského průkazu.

Ke shora uvedeným skutečnostem však žalobce zároveň doplnil, že tyto byly v žalobě uvedeny toliko pro úplnost a pro pořádek, přestože nejsou pro daný případ rozhodující. V posuzované věci totiž zároveň nebyl, jak žalobce namítal již v podaném odvolání, dodržen zákonný postup policie s odkazem na znění § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., které *expressis verbis* uvádí, že spočívá-li orientační vyšetření zajišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V projednávaném případě je přitom nesporné, že žalobce se orientační dechové zkoušce podrobil, a to dokonce opakovaně, přičemž byl použit přístroj splňující podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Proto požadavek, aby se žalobce podrobil také odbornému lékařskému vyšetření, již neměl zákonnou oporu. Postup policisty byl tedy nezákonný a jako takový neměl být dále obecním úřadem aprobován. Žalobce zároveň upozornil, že ačkoli tuto podstatnou a rozhodující výhradu uvedl a podrobně zdůvodnil již ve svém odvolání, žalovaný se jí vůbec nezabýval a v napadeném rozhodnutí ji zcela pominul. Na základě výše uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud podané žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pro nezákonnost zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit náklady soudního řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě konstatoval, že jak z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak z žalobou napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, že žalobci byl řidičský průkaz zadržen z důvodu uvedeného v ustanovení § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu. Žalovaný přitom nesdílel názor žalobce, že by obecní úřad musel ve fázi řízení o zadržení řidičského průkazu najisto postavit, zda se řidič odmítl nebo neodmítl podrobit stanovenému vyšetření. V této souvislosti připomněl, že zjišťování okolností konkrétního skutku, resp. přestupkového jednání, pro který byl žalobci policistou řidičský průkaz zadržen, není v kompetenci správního orgánu rozhodujícího o zadržení řidičského průkazu. Tento správní orgán tak není oprávněn zjišťovat a jakkoli prokazovat, zda se řidič skutečně dopustil či nedopustil jednání, pro které mu byl řidičský průkaz zadržen. Od toho je zde samotné řízení o přestupku, z něhož byl řidič obviněn a v němž se prokazuje případná vina. Správní orgán rozhodující o zadržení řidičského průkazu tak zkoumá pouze to, zda byly splněny zákonné podmínky pro zadržení řidičského průkazu, a to na podkladě policií postoupeného spisového materiálu, aniž by jakkoli dopodrobna zkoumal, zda výzva policisty

k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření (s ohledem na to, že se řidič již podrobil orientačním dechovým zkouškám) byla či nebyla zákonná.

Z policií postoupeného spisového materiálu přitom v tomto konkrétním případě vyplynulo, že samotné výzvě policisty, aby se žalobce podrobil odbornému lékařskému vyšetření, předcházely celkem tři orientační dechové zkoušky přístrojem Dräger (s výsledky 0,36 ‰; 0,24 ‰ a 0,17‰). Dle žalovaného tedy ani jeden z uvedených výsledků dechových zkoušek nebyl pro prokázání ovlivnění alkoholem použitelný, neboť rozdíl mezi jednotlivými dechovými zkouškami vykazoval hodnotu vyšší než 10 %. Závěr o nepoužitelnosti takto naměřených výsledků se přitom opírá o Pracovní postup Českého metrologického institutu č. 114 MP-C008-08, jakož i o judikaturu správních soudů, které ve své rozhodovací praxi tuto metodiku rovněž aplikují. Z tohoto důvodu proto příslušný policista rozhodl o provedení odborného lékařského vyšetření, k jehož podrobení žalobce vyzval. Ten se však podrobit tomuto vyšetření odmítl, o čemž nejsou pochybnosti, neboť tyto skutečnosti vyplývají ze správního spisu. V daném případě tedy byla výzva policisty odůvodněna výsledky pozitivních dechových zkoušek, které ovšem nebylo možno z objektivních důvodů pro další řízení použít. Za tohoto stavu tedy byla výzva policisty k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření zcela oprávněná, stejně jako zadržení řidičského průkazu žalobci, který se přes výzvu odmítl vyšetření podrobit. Žalovaný tak měl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 - 65, za to, že postupoval v souladu se zákonem, pokud se s prvostupňovým rozhodnutím Magistrátu města Brna ztotožnil. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě mj. uplatnil také námitku nepřezkoumatelnosti vydaného rozhodnutí žalovaného, krajský soud se předně zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.

V této souvislosti krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve své rozhodovací činnosti veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí ve vztahu k některým námitkám (k tomu viz dále) tyto základní náležitosti postrádá, a tedy je skutečně zčásti zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění.

V posuzované věci žalobce namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného spojoval s nevypořádáním námitky nezákonné aplikace ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., dle kterého spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede.

Žalobce uvedl, že v daném případě není žádného sporu o tom, že se podrobil orientační dechové zkoušce, a to dokonce opakovaně, a že přitom bylo použito přístroje splňujícího podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Proto požadavek, aby se dále podrobil také odbornému lékařskému vyšetření, již neměl zákonnou oporu, a v důsledku toho tedy ani nemohlo dojít k zákonnému zadržení řidičského průkazu. Žalovaný však dle názoru žalobce na tuto námitku v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nijak nereagoval a touto se nezabýval.

Krajský soud na tomto místě nejprve připomíná, že ustanovení § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu upravuje, že policista může při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen „technický prostředek“) nebo odtažením vozidla, jestliže řidič *se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) odmítl podrobit vyšetření podle zvláštního právního předpisu⁷⁾ ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem*. Poznámka pod čarou ⁷⁾ odkazuje na zákon č. 379/2005 Sb.

Z důvodu uvedeného v ustanovení § 118a odst. 1 písm. e) citovaného zákona je pak policista ve smyslu § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu oprávněn zadržet řidičský průkaz.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona platí, že řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen *podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu⁷⁾ ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem*.

Podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu pak obecní úřad obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení o zadržení řidičského průkazu podle § 118b *zahájí řízení, na základě něhož lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu; jde-li o podezření ze spáchání trestného činu, zahájí řízení po předchozím souhlasu státního zástupce*. Rozhodl-li

obecní úřad obce s rozšířenou působností o zadržení řidičského průkazu, oznámí to bez zbytečného odkladu obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k vedení registru řidičů držitele řidičského oprávnění a postoupí mu zadržený řidičský průkaz k úschově.

Dle odstavce 2 téhož ustanovení zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností vrátí zadržený řidičský průkaz bez zbytečného odkladu jeho držiteli, jestliže

- a) nerozhodne o zadržení řidičského průkazu podle odstavce 1,
- b) v pravomocně skončeném řízení o skutku, pro který byl řidičský průkaz zadržen, nebyl uložen trest nebo sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

Ze shora uvedené právní úpravy, zejména z ustanovení § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 118b odst. 1 téhož zákona, přitom nepochybně vyplývá, že zadržení řidičského průkazu je možné v situaci, kdy se řidič i přes výzvu policisty dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona odmítl podrobit vyšetření podle zákona č. 379/2005 Sb. ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Správní orgán, a to aniž by se mohl v daném řízení zabývat konkrétními okolnostmi samotného skutku (k tomu blíže viz dále), nicméně je i v takovém případě v řízení vedeném podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu povinen ověřit zákonnost požadavku policie na provedení lékařského vyšetření dle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., a to právě proto, že s nevyhověním takovéto výzvě je spojen následek v podobě zadržení řidičského průkazu. Ten přitom nesmí být s ohledem na zachování zásady minimalizace zásahů veřejné moci do sféry jednotlivce proveden bezdůvodně, svévolně či dokonce šikanózně. Správní orgán proto je povinen v řízení o zadržení řidičského průkazu vedeném dle § 118c zákona o silničním provozu hodnotit, zda v tom kterém konkrétním případě bylo na místě aplikovat ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., či nikoli.

Pro posuzovanou věc to tedy znamená, že pokud žalobce již v podaném odvolání poukazoval na znění ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., které *expressis verbis* uvádí, že spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede, z čehož následně dovozoval, že podrobil-li se opakovaně orientační dechové zkoušce, již jej s ohledem na znění § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. nebylo možné nutit k tomu, aby se podrobil také odbornému lékařskému vyšetření, následkem čehož ani neporušil povinnost vyplývající z ustanovení § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, bylo povinností žalovaného, aby na tuto námitku v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí reagoval, touto se věcně zabýval a náležitým a přezkoumatelným způsobem tuto námitku ve svém rozhodnutí vypořádal.

Tomuto požadavku však žalovaný v daném případě nedostál a výše uvedenou námitkou, kterou žalobce v odvolání jednoznačným způsobem formuloval, se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval, a to ani případným odkazem na obsah prvostupňového správního rozhodnutí, s jehož závěry by se v tomto ohledu případně ztotožnil. V této části tedy žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti

pro nedostatek odůvodnění, pro kterou toto rozhodnutí nemůže obstát, na což žalobce ostatně v podané žalobě důvodně upozornil. Krajský soud pak na tomto místě připomíná také ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž v této souvislosti vyplývá, že „*funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené* (k tomu srovnej již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, dostupný na www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]*”. Krajský soud zároveň doplňuje, že pokud žalovaný přistoupil k věcnému vypořádání uvedené námitky až v rámci svého vyjádření k podané žalobě, je nutno konstatovat, že deficit odůvodnění správního rozhodnutí již nelze tímto způsobem dohnat.

Na žalovaném tak v dalším řízení bude, aby se s uvedenou žalobní námitkou náležitě a přezkoumatelným způsobem vypořádal a své úvahy, jakož i věcné posouzení její důvodnosti, uvedl v rámci odůvodnění nově vydaného správního rozhodnutí tak, aby v této části mohlo být případně podrobeno následnému soudnímu přezkumu. Žalovaný přitom bude vycházet (shodně, jak ostatně učinil dodatečně ve svém vyjádření k žalobě) z obsahu správního spisu a v něm založených záznamů policie o třech provedených dechových zkouškách žalobce (ze dne 31. 8. 2015, č. j. KRPB-210426/PŘ-2015-060206), a taktéž ze závěrů, které ve vztahu k této právní otázce vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 13. 7. 2016, č. j. 2 As 146/2015 - 45, publikovaném pod č. 3441/2016 Sb. NSS, a to zejména v odstavci [23] odůvodnění tohoto usnesení.

Důvodnými pak krajský soud naopak neshledal ty žalobní námitky (které ostatně sám žalobce v žalobě označil jako podpůrné a nikoli pro věc rozhodující), že správní orgán musí v řízení o zadržení řidičského průkazu najisto postavit, zda se řidič přes výzvu odmítl nebo neodmítl podrobit stanovenému odbornému lékařskému vyšetření. Žalobce v této souvislosti již v průběhu správního řízení poukazoval na skutečnost, že se předmětnému lékařskému vyšetření nebránil, ale naopak s příslušnou hlídkou policie absolvoval cestu do Psychiatrické nemocnice v Brně - Černovicích, kde ovšem k odběru krve nedošlo z příčin na straně zdravotnického zařízení, které v tu dobu nedisponovalo funkčním přístrojovým vybavením. Dle žalobce bylo taktéž zamlčeno, že na místě samém byla pořízena videonahrávka, na které žalobce opakovaně uvedl, že odběr krve neodmítá, ale žádá pouze o posečkání do chvíle, kdy mu budou přineseny peníze na složení policisty požadované kauce. Žalobce se pak neztotožňoval s argumentací správních orgánů, že by pro zadržení řidičského průkazu postačovalo pouhé podezření ze spáchání přestupku či trestného činu, když z dikce ustanovení § 118a odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu dle názoru žalobce nic takového nevyplyvá.

K výše uvedenému krajský soud ve shodě se závěry správních orgánů, s nimiž se v této otázce v plném rozsahu ztotožňuje, uvádí, že možné rozpory týkající se popisu skutkového děje a okolností spáchání přestupku žalobce, jehož skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se nadto zcela překrývá s důvody pro možné zadržení řidičského průkazu dle § 118a odst. 1 písm. e) téhož zákona, skutečně není možno řešit v řízení, jehož předmětem je zadržení řidičského průkazu. Tyto otázky spadají výlučně do řízení o skutku samotném, v němž také probíhá dokazování skutkového děje a konkrétních okolností té které věci. V řízení o zadržení řidičského průkazu tedy nelze hodnotit a jakkoli předjímat výsledek řízení o přestupku, není zde prostor pro provádění rozsáhlého dokazování, a to i s přihlédnutím k předmětu a povaze řízení o zadržení řidičského průkazu, které je řízením předběžným. Postačuje tedy a pro zadržení řidičského průkazu je podstatnou okolností, pokud listiny obsažené ve správním spisu s vysokou pravděpodobností dokládají spáchání přestupku nebo trestného činu, přičemž to, zda se následně přestupkové jednání či spáchání trestného činu prokáže či nikoli, bude nutno řešit až v řízení o skutku samotném. Požadavek, aby spisový materiál dokládal odmítnutí lékařského vyšetření žalobcem, přitom byl v projednávané věci naplněn, neboť jak z potvrzení o zadržení řidičského průkazu Policie ČR ze dne 31. 8. 2015, č. j. KRPB-210426/PŘ-2015-060206, tak z oznámení Policie ČR (adresovaného Magistrátu města Brna) učiněného téhož dne pod č. j. KRPB-210426-1/PŘ-2015-060206, vyplývá skutečnost, že žalobce se jako řidič odmítl lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve podrobit. Žalobce přitom na místě samém policii potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 31. 8. 2015, v němž je uvedeno, že se odmítl podrobit lékařskému vyšetření, vlastnoručně podepsal a nevyužil prostor k vyjádření (viz prázdný prostor pro vyjádření na formuláři potvrzení), v němž mohl poukázat na rozpory ve skutkovém ději, namítané z jeho strany až posléze.

Lze tedy shrnout, že v řízení o zadržení řidičského průkazu nelze zkoumat skutkový stav případného protiprávního jednání, není možno přezkoumávat míru zavinění ani případnou odpovědnost za přestupek či trestný čin. Správní orgán je oprávněn zkoumat toliko to, zda jsou naplněny důvody, pro které je možno řidičský průkaz zadržet tak, aby s ohledem na bezprostřednost a svým způsobem předběžnou povahu tohoto institutu bylo dosaženo smyslu a účelu zákona. Zkoumání jednotlivých atributů protiprávního jednání je meritem řízení přestupkového či trestního, jímž řízení o zadržení řidičského průkazu nepochybně není a vzhledem ke své povaze ani být nemůže. V tomto ohledu tedy krajský soud námitkám žalobce nepřisvědčil.

IV. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností shledal žalobu zčásti důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil, neboť rozhodnutí žalovaného je částečně zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Krajský soud zároveň uvádí, že v daném případě byly naplněny podmínky pro rozhodnutí soudu bez jednání jak ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., tak podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dle kterého platí, že soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení *bez jednání* rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak bude nutno, aby žalovaný opětovně posoudil veškeré žalobcem v odvolání uplatněné námitky a tyto řádně vypořádal a přezkoumatelně odůvodnil tak, jak krajský soud vyslovil již výše v tomto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 8 228 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu JUDr. Ludvíka Ševčíka, advokáta, za zastupování žalobce v řízení před krajským soudem, a to za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé – sepis žaloby) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 1 428 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 11 228 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. prosince 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu